

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

ŽALOBCE: CHMARA Trade Plzeň s.r.o., se sídlem Klatovská tř. 1460/83,
Plzeň
zastoupený: JUDr. Pavel Šíma, advokát, Radobyčická 8, 301 00
Plzeň

ŽALOVANÝ: Odvolací finanční ředitelství, IČ 70280043, Masarykova 31, 602 00
Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.08.2016 č.j. 36818/16/5200-11434-706502

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

1. Žalobou Krajskému soudu v Plzni (dále též „soud“ nebo „krajský soud“) doručenou dne 21. 10. 2016 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2016 č. j. 36818/16/5200-11434-706502 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro

Plzeňský kraj (dále též „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 28. 4. 2015 č. j. 1047674/15/2301-51523-400595 a ze dne 29. 4. 2015 č. j. 1064409/15/2301-51523-400595.

2. Prvoinstančním rozhodnutím ze dne 28. 4. 2015 č. j. 1047674/15/2301-51523-400595 - dodatečným platebním výměrem na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010 byla žalobci podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „*zákon o daních z příjmů*“) a podle ust. § 147 a § 143 odst. 1 a 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále též „*daňový řád*“) doměřena daň z příjmů právnických osob v částce 1.124.040 Kč a současně mu byla uložena zákonná povinnost uhradit penále podle ust. § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu ve výši 20 % z částky dodatečně doměřené daně, tj. 224.808 Kč.
3. Dodatečným platebním výměrem na daň z příjmů právnických osob ze dne 29. 4. 2015 č. j. 1064409/15/2301-51523-400595 za zdaňovací období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2009 byla žalobci podle zákona o daních z příjmů a podle ust. § 147 a § 143 odst. 1 a 3 daňového řádu doměřena daň z příjmů právnických osob v částce 1.910.200 Kč a současně mu byla uložena zákonná povinnost uhradit penále podle ust. § 37b odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2010, ve spojení s ust. § 264 odst. 13 daňového řádu ve výši 382.040 Kč.
4. Předmětem sporu mezi žalobcem a žalovaným je oprávněnost zahrnutí nákladů žalobce na pořízení stavebního materiálu v roce 2009 v částce 9.550.915 Kč a v roce 2010 v částce 5.916.430 Kč do základu daně (tedy zda šlo o náklady vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů). Žalobce dle zjištění žalovaného v průběhu daňové kontroly neprokázal oprávněnost zahrnutí těchto nákladů v základu daně a žalovaný resp. *správní orgán I. stupně* předmětné částky ze základu daně podle ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů vyloučil.

II. Žaloba

5. V žalobě žalobce nejprve namítal nesprávné právní posouzení věci, které spatřoval v tom, že žalovaný neunesl své důkazní břemeno tížící ho dle ust. § 92 odst. 5 daňového řádu ve vztahu k prokázání skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných žalobcem. Žalovaný přímo na str. 23 napadeného rozhodnutí dokonce uvedl, že správce daně nemá pochybnosti o věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví žalobce. Jedině v případě, že správce daně vyjádří důvodné pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví (a tyto prokáže a splní tak své důkazní břemeno), vzniká důkazní břemeno daňovému subjektu. Pokud žalovaný nemá podle závěru str. 23 napadeného rozhodnutí pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví žalobce, pak žalobce není povinen nic prokazovat a žalovaný nemůže své rozhodnutí odůvodnit tím, že žalobce neunesl své důkazní břemeno.

6. V dalším souboru žalobních námitek žalobce vytýká žalovanému pochybení spočívající v nesprávně zjištěném skutkovém stavu. Daňový řád (na rozdíl od zákona č. 337/1992 Sb.) upřednostňuje při stanovení daně hledisko materiální správnosti, nikoli hledisko fiskální. Změnou právní úpravy k výraznému posunu, kdy správce daně je odpovědný za zjištěný skutkový stav a musí dbát především toho, aby daň byla stanovena po právu, nikoli toho, aby stát vybral na dani co nejvíc. Správce daně tak musí přihlížet z úřední povinnosti stejně ke všem skutečnostem rozhodným pro stanovení daně, ať už jsou ve prospěch či neprospěch daňového subjektu.
7. Napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné v části odůvodnění, které se mělo týkat zjištěného skutkového stavu. Napadené rozhodnutí k vyhodnocení důkazního řízení na str. 12 dole uvádí jen, že: „odkazuje na průběh a vyhodnocení důkazního řízení před správcem daně ve zprávě o daňové kontrole“.
8. Dále se žalobce vyjádřil k výsledku svědků B. a A. a předložení důkazních prostředků žalovanému. Žalobce konstatoval, že svědecké výpovědi nevyvrátily, že by plnění deklarované žalobcem bylo poskytnuto, jak se nesprávně domnívá správní orgán. Oba svědci se jen nebyli schopni vyjádřit se konkrétně, zda a kdy a v jakém rozsahu bylo konkrétní plnění zpochybňované správcem daně poskytnuto, což bylo způsobeno časovým rozestupem. K předložení důkazních prostředků žalobce uvedl, že správce daně měl důkaz o předání materiálu žalobci (dodací list) a o úhradě ceny materiálu dodavateli (faktury a doklady o jejich úhradě) a správci daně bylo navrženo provedení důkazu o tom, že materiál byl zpracován do zakázek žalobce (zejména odborný posudek o použití materiálu na jednotlivých zakázkách z hlediska technologických postupů a spotřeb materiálu, dále ohledání provedeného díla, dále stavební deníky a dále ověření rozsahu provedených prací u odběratelů jednotlivých zakázek), ale tyto důkazy správce daně neprovedl a uvedl, že mu nebyly nabídnuty „jisté důkazy“.
9. Žalobce považuje za nesprávný postup žalovaného, kdy žalovaný poukazuje na nedostatečný způsob vedení skladu žalobcem, což vyhodnotil jako závažnou okolnost, která utvrzuje správce daně v pochybnostech a žalobce dostává do důkazní nouze. Žalovaný hledá vše, co by mohl vyhodnotit v neprospěch žalobce, a skutečnosti svědčící žalobci pomíjí. Žalobce vytýká žalovanému rovněž to, že v daném případě vycházel z judikatury (str. 18 napadeného rozhodnutí), která se týká výlučně zákona č. 337/1992 Sb. a nikoli daňového řádu, když např. dle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 83/2012 došlo změnou právní úpravy k výraznému posunu, kdy správce daně je odpovědný za zjištěný skutkový stav a musí dbát především toho, aby daň byla stanovena po právu, nikoli toho, aby stát vybral na dani co nejvíc. Správce daně tak musí přihlížet z úřední povinnosti stejně ke všem skutečnostem rozhodným pro stanovení daně, ať už jsou ve prospěch či neprospěch daňového subjektu.
10. Žalobce se na rozdíl od žalovaného domnívá, že důvodnost a vynaložení nákladů byla prokázána fakturami dodavatele stavebního materiálu, dodacími listy o dodání fakturovaného materiálu žalobci, objednávkami materiálu ze strany žalobce,

doklady o provedení úhrady fakturované ceny dodaného materiálu, zakázkovými listy, které prokazují, že předmětný stavební materiál byl žalobcem použit na jím zhotovovaná (a jeho zákazníkům fakturovaná) stavební díla, dále výsledkem sv. K., Š., N., Z., K. a D. Žalobce má za to, že správní orgán nesprávně posoudil a zhodnotil provedené výsledky a ze zjištěných okolností učinil nesprávné závěry.

11. Pokud správce daně uvedl, že žalobce sice prokázal využití materiálu předmětného charakteru na svých stavebních zakázkách, ale neprokázal, že by materiál získal na základě sporných faktur, pak toto hodnocení provedení dokazování není správné. Žalobce prokázal, že materiál spornými fakturami koupil a že materiál tohoto druhu použil na svých stavbách. Použití konkrétního kusu dodaného materiálu na konkrétní stavbě není ze své podstaty možné a důkazní břemeno tak, jak jej požaduje správce daně, by bylo nesplnitelné pro každý subjekt podnikající ve stavebnictví, protože investor stavební firmy nepodepisuje žádné doklady o tom, kde byl materiál dodaný na jeho stavbu pořízen. Pokud na str. 26 uprostřed napadeného rozhodnutí žalovaný argumentuje tím, že sporné dodávky byly pro firmu B a B COMPANY s.r.o. množstevně významné, a proto si je měl její zástupce lépe pamatovat a o nich vypovídat v daňovém řízení, pak žalobce poukazuje na to, že v daňovém řízení nebyl proveden žádný důkaz, který by jednoznačně prokázal, jak statisticky významná měla být pro firmu B a B COMPANY s.r.o. spolupráce se žalobcem, když opačný závěr je jen neprokázanou domněnkou žalovaného.
12. Žalobce dále namítal, že správní orgány neprovedly všechny žalobcem navržené důkazy, přičemž jejich neprovedení řádně neodůvodnil.
13. Žalobce dále namítal, že řízení před správními orgány trpí procesními vadami. Žalovaný se ve svém rozhodnutí nevypořádal s vyvrácením nesrovnalostí v zakázkových listech, které žalobce učinil v podání ze dne 29. 7. 2014.
Žalovaný se nijak v napadeném rozhodnutí nevypořádal ani s námitkou žalobce, že se správce daně nezabýval obsahem daňového spisu dodavatele B a B COMPANY s.r.o., tj. zda podával v předmětném období daňová přiznání a plnil své povinnosti, případně zda u něj probíhala nějaká daňová řízení a šetření.
14. Žalobce navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce rovněž žádal pro případ úspěchu ve věci přiznání náhrady nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

15. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že s žalobou nesouhlasí a podal následující vyjádření. K první námitce žalobce týkající se neunesení důkazního břemene žalovaný citoval několik rozhodnutí správních soudů, ze kterých při posuzování věci vycházel (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011 sp. zn. 8 Afs 5/2011, ze dne 30. 1. 2008 č. j. 2 Afs 24/2007-119, ze dne 25. 7. 2013 č. j. 2 Afs 11/2013-37, ze dne 12. 4. 2006 sp. zn. 5 Afs 40/2005 aj., usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2002 apod. zn. IV. ÚS 19/02). Žalovaný uvedl, že ve správním řízení vznikly pochybnosti ohledně zakázkových listů, průkaznosti

skladové evidence, objednávek žalobce, dopravy sporného plnění, věrohodnosti některých svědeckých výpovědí atd. Tyto pochybnosti nebyly žalobce vyvráceny, spíše byly prohloubeny. Žalobce tak neunesl své důkazní břemeno týkající se výdajů souvisejících s údajnou dodávkou zboží. Žalobce v žalobě uvádí, že žalovaný neměl „pochybnosti o věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví žalobce“. Výše uvedené je však vytržené z kontextu, kdy správní orgán I. stupně své pochybnosti vyjádřil ve výzvě č. j. 841251/13/2301-05401-401023, což žalovaný výslovně uvádí ve větě předcházející žalobcem citovanému úseku. Co do účetnictví žalobce pak žalovaný shrnul, že žalobce „nevedl skladovou evidenci ani v jednom z předmětných zdaňovacích období“, čímž porušil podmínku vedení průkazné evidence zásob. Zmíněné vyslovil žalovaný v souvislosti s konkretizací svých pochybností co do jejich důvodu (pochybnosti o faktickém uskutečnění předmětných plnění dle faktur). Žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně pochybnosti nejenom měl, ale tyto také řádně prezentoval. Tímto pak na žalobce přešlo důkazní břemeno, které v rámci řízení před správním orgánem žalobce neunesl.

16. K námitce žalobce týkající se nesprávného zhodnocení výpovědí svědků žalovaný uvedl, že se s výsledky správní orgán řádně vypořádal v napadeném rozhodnutí, ve zprávě o daňové kontrole či v protokolu o seznámení žalobce s výsledkem kontrolního zjištění. Žalovaný dále uvedl, že po provedení výsledků jednatelek a jednatele obchodní společnosti B a B COMPANY s.r.o. se tato společnost stala pro správce daně nekontaktní. Žalovaný a správní orgán I. stupně dostatečným způsobem odůvodnily své hodnocení výpovědí svědků. Dostatečným způsobem obdobně vyhodnotily rovněž listinné důkazní prostředky. Závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí pak vycházejí z provedených a důvodně neprovedených důkazních prostředků, resp. ze zjištěného skutkového stavu, které tyto dotvořily. Argumentační celek vytvořený žalovaným nachází oporu ve spisovém materiálu a uceleně reaguje na žalobcovy námitky.
17. Žalovaný se vyjádřil i ostatním dílčím žalobcovým námitkám, přičemž uvedl, že se s nimi již vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí a jen stručně tyto své názory zopakoval.
18. Žalovaný uvedl, že v předmětném řízení žalobce neprokázal ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů vynaložení předmětného zboží od obchodní společnosti B a B COMPANY s.r.o., jakožto nákladu na dosažení zajištění a udržení zdanitelných příjmů, který by mohl žalobce zahrnout do základu daně. Žalovaný tak měl za to, že žalobní body jsou nedůvodné, žalovaný postupoval v souladu se zákonem, vypořádal všechny odvolací námitky a jeho rozhodnutí netrpí vytýkanými nesprávnostmi a nezákonnostmi.
19. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
20. K vyjádření žalovaného podal žalobce dne 3. 1. 2017 repliku, ve které zopakoval svůj dosavadní postoj ve vztahu k jednotlivým námitkám uplatněným v žalobě. Z repliky rovněž vyplývá, že žalobce nesouhlasí s názory žalovaného, má za to, že

v řízení pochybil, ve svém vyjádření se ani nevyjádřil ke všem žalobním námitkám a závěrem uvedl, že trvá na podané žalobě.

IV. Posouzení věci krajským soudem

21. Podle ust. § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle ust. § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
22. Rozsudkem ze dne 20. března 2018, čj. 30 Af 47/2016-66 Krajský soud v Plzni shledal žalobu důvodnou a rozhodnutí žalovaného ze dne 26.08.2016 č.j. 36818/16/5200-11434-706502, zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.
23. O kasační stížnosti žalované oproti výše uvedenému rozsudku rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 16. 8. 2008, čj. 10 Afs 139/2018-31, kterým rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 3. 2018, čj. 30 Af 47/2016-66 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Výchozí skutkový stav

24. Z protokolu o ústním jednání ze dne 25. 9. 2012 č. j. 525893/12/138931401023 vyplývá, že byla vůči žalobci zahájena daňová kontrola daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2009 a 2010. Výzvou ze dne 23. 4. 2013 byl žalobce vyzván k doložení oprávněnosti jeho postupu, příp. předložení listinných důkazních prostředků. Dne 23. 5. 2013 zaslal žalobce správnímu orgánu vyjádření k výše uvedené výzvě a listinné důkazy k prokázání svých tvrzení. Na ústním jednání konaném dne 16. 6. 2014 byl žalobce seznámen s výsledkem kontrolního zjištění. Žalobce sdělil, že s výsledky kontrolního zjištění nesouhlasí, a navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Správní orgán I. stupně následně provedl šetření k výsledku kontrolního zjištění. Žalobci byl následně oznámen termín projednání zprávy o daňové kontrole a se zprávou o daňové kontrole byl žalobce seznámen dne 24. 4. 2015. Výsledky provedené daňové kontroly u žalobce vyplývající ze zpracované zprávy o daňové kontrole čj. 360361/15/2301-61561-401571 dokládají, že správce daně vycházel ze zjištění, že žalobce jako daňový subjekt v roce 2009 zahrnul do daňově uznatelných výdajů hodnotu dílčích faktur za dodávky materiálu od společnosti B a B COMPANY s.r.o., jednotlivé faktury zaúčtoval do svého účetnictví. Tyto faktury obsahovaly čísla zakázky, pro kterou byl materiál použit. Na účtu 501 tak byl průúčtován materiál v hodnotě 9.550.915,- Kč a tato částka byla daňovým subjektem zahrnuta do nákladů na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů roku 2009. Žalobce ve vztahu k zdaňovacímu období roku 2010 rovněž zahrnul do nákladů vynaložených na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů hodnoty faktur, které přijal v roce 2010 za dodávky materiálu od společnosti B a B COMPANY s.r.o. a také část hodnot faktur přijatých v roce 2009 od stejné společnosti ve vztahu k materiálu, který byl podle

provedené inventarizace k 31.12.2009 v tomto roce přijat pouze na sklad a následně uplatněn v daňových nákladech až ve zdaňovacím období roku 2010. Tyto náklady na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů dosáhly částky 5.916.430,- Kč.

Právní posouzení věci

25. Při posuzování žaloby soud opakovaně zkoumal důvodnost tvrzení žalobce, že žalovaný neunesl své důkazní břemeno ve vztahu k prokázání skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost, či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů listin a dalších důkazních prostředků uplatněných žalobcem. Vycházel přitom z právních názorů Nejvyššího správního soudu vyslovených v jeho rozsudku ze dne 16.8. 2018, č.j.10 Afs 139/2018-31, kterými je ve smyslu ust. § 110 odst. 4 s.ř.s. vázán.
26. Ve smyslu § 90 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podání. Tuto povinnost plní předložením řádných účetních dokladů. Samotná existence účetních dokladů jako příjmových dokladů nebo faktur však sama o sobě neprokazuje, že se operace, která je jejich předmětem opravdu uskutečnila. Na základě správcem daně předestřených pochybností o věrohodnosti předložených účetních dokladů vyplývajících mimo jiné i z výpovědi jednatelů společnosti B a B COMPANY V.A. a J.B., žalobce navrhl, kromě již předložených účetních dokladů, další důkazní prostředky, k prokázání uskutečnění tvrzených transakcí a k jeho návrhu správce daně vyslechl jako svědky P.K., jednatele firmy Profesional Building s.r.o., E.Š. zaměstnankyni firmy Jež s.r.o., R.N., zaměstnance firmy STAMOZA s.r.o., M.Z., zaměstnance Plzeňské energetiky a.s., M.K., ředitele divize SITA CZ a.s. a K.D., zaměstnance žalobce.
27. Krajský soud své první rozhodnutí o žalobě stavěl na závěru, že žalobce částečně prokázal realizaci zakázek, pro které byl použit materiál, za jehož dodávky byly vystaveny faktury od společnosti B a B Company s.r.o. ve zdaňovacím období 2009 a 2010. Svůj závěr opřel o obsah výpovědi svědků, které navrhl žalobce a které zahrnovaly výpověď P.K., E.Š., R.N., M.Z., M.K. a K.D. Tito svědkové před správcem daně vypověděli následující skutečnosti.
28. Svědek P.K., jako jednatel společnosti, Profesional Building s.r.o. měl podle žalobce podpořit tvrzení, že na zakázku *Demolice Jince - stavební úpravy*, která byla realizována pro obchodní společnost Profesional Building s.r.o., byl dodán materiál Sikafloor 156 a Sikafloor 261 RAL7001 od dodavatele B a B COMPANY s.r.o. Svědek vypověděl, že v rámci zakázky byly provedeny epoxidové podlahy, ale neuváděl konkrétní použité materiály, ani jejich množství. Nevěděl, kdo byl dodavatelem materiálu pro sanaci a ochranu betonu. K dopravě materiálu na stavbu vypovídal, že dopravu zajišťovaly vozy společnosti DELTAFLOR, které byly označeny názvem firmy. Svědkyně E.Š., zaměstnankyně společnosti Jež s.r.o., měla ve výpovědi potvrzovat, že pro zakázku *Víceúčelový dům Beroun*, která byla realizována pro obchodní společnost Jež spol. s r.o., byl dodán rovněž materiál Sikafloor 156 a Sikafloor 261 a RAL7001 od dodavatele B a B COMAPANY s.r.o.

Svědky ve výpovědi uvedla, že pracovala ve funkci přípravář staveb, avšak již nevěděla, zda do zakázky byla použita i epoxidová stěrka, a ani jiné konkrétní materiály, které byly na stavbě použity, neuváděla. Neznala množství použitého materiálu a nevěděla, kým byl materiál dodán. Materiál měl být dovážen firmou DELTAFLOR, ale svědkyně nevěděla, zda tento materiál nepřivezl někdo jiný pod hlavičkou téže firmy. Svědek R.N., zaměstnanec společnosti STAMOZA s.r.o., měl potvrdit tvrzení, že na zakázku *Cyklostezka Cheb – Waldsassen II. etapa*, která byla realizována obchodní společností STAMOZA s.r.o., byl dodán materiál Sika Mono-top 612 a Sika Mono-top 620 od dodavatele B a B COMPANY s.r.o. Svědek vypověděl, že pracoval jako stavbyvedoucí, osobně se podílel na realizaci předmětné akce a vypověděl, že společnost DELTAFLOR prováděla práce na klíč na mostním objektu. Mostů však bylo víc a podrobnosti si nepamätuje. Dále vypověděl, že byly použity předepsané betony pro výstavbu mostu, armaturní dráty, sanační hmoty na spárování zdíva, sanační stěrky na betonové římsy a izolační materiál. Svědek nevěděl, kdo byl dodavatelem sanační hmoty a stěrky a uváděl, že pro ně byla partnerem firma DELTAFLOR. Nevěděl, jak byl materiál na stavbu dopravován a pouze věděl, že na stavbě se nacházely palety s pytlovaným materiálem s místem určení: zařízení staveniště pro DELTAFLOR. Svědek ani nespecifikoval množství materiálu, který byl při akci použit. Svědek M.Z., zaměstnanec společnosti Plzeňská energetika a.s. měl potvrzovat, že na zakázku *oprava betonové podlahy na horním zaublování*, která byla realizována ve prospěch obchodní společnosti Plzeňská energetika a.s., byl dodán materiál Sikafloor 156 od dodavatele B a B COMPANY s.r.o. Svědek vypověděl, že předmětnou zakázku měl na starosti, předával staveniště, kontroloval průběh opravy a přebíral dílo po jeho dokončení. Svědek vypověděl, že v rámci zakázky byly použity nějaké pryskyřice a stěrky, přesné množství materiálu nemohl určit a k otázce dodavatele tohoto materiálu uváděl, že jednal s firmou DELTAFLOR, která byla konečným dodavatelem. Materiál měl být dopravován na stavbu auty, zřejmě firmou DELTAFLOR nebo jinými subdodavateli. Jejich jména neznal. Svědek M.K., ředitel divize SITA CZ a.s. měl výpovědí potvrdit, že na zakázku č. 36/09 *areál ÚČS v Plzni* realizovanou pro obchodní společnost SITA CZ a.s. byl dodán materiál Sika Mono-top 612 a Sika Mono-top 620 od dodavatele B a B COMPANY s.r.o. v množství více než 21 tun. Svědek vypověděl, že na realizaci zakázek, které byly prováděny v roce 2009 a 2010 se podílel tak, že podepisoval smlouvy nebo objednávky a zajímal se o finanční náročnost a kvalitu díla a jeho předání. Materiály použité v rámci zakázek byly standartní, rozsah dodávek byl široký a záleželo na konkrétních pracích a technologickém postupu. Svědek nevěděl, kdo byl dodavatelem sanačního materiálu a ke způsobu dopravy materiálu na stavby uváděl, že dodavatelem byl DELTAFLOR, který si materiál navážel sám nebo jeho dodavatelé, ty nedokázal jmenovat. Svědek, K.D., zaměstnanec daňového subjektu, měl prokázat převzetí materiálu a jeho použití u zpochybňovaných zakázek. Svědek vypověděl, že v kontrolovaných letech, náplní jeho práce byla příprava výroby, tvorba nabídek, kontrola smluv s odběrateli, zákazníky a částečně kontrola staveb. Svědek zajišťování materiálu neměl na starosti. Podle svědka nákup materiálu probíhal na základě objednávek, způsob jejich evidování svědek neznal. Zajišťování materiálu řešil pan B., zásobovač nebo skladník. Ke způsobu dodávek materiálu vypovídal, že v době, kdy byl přítomen na stavbě, věděl, co se má na stavbu dodat, některé

dodávky přebíral, ale nevěděl od koho a uváděl, že materiál se z 99,9 % přebíral na stavbách. Neznal způsob evidence jednotlivých dodávek. Svědek vypověděl, že nezná dobu, kdy byla navázána spolupráce s obchodní společností B a B COMPANY s.r.o. a vypovídal, že objednávky na společnost B a B COMPANY s.r.o. zařizoval pan B. nebo skladník. Svědek nevěděl, zda byl na objednávkách určen způsob dopravy. Svědek si nepamatoval, jaký konkrétní materiál byl objednáván, pouze si vzpomněl, že to byly sanační malty a pryskyřice. Materiály byly převáženy na paletách, sanační materiály byly sypké směsi a pokud šlo o pryskyřice, byly pytlované, dále byly dopravovány v plechovkách nebo sudech a dopravu materiálu od společnosti B a B COMPANY s.r.o. podle svědka zajišťovala sama tato společnost.

29. V předchozím rozhodnutí soud při vyhodnocení výpovědí uvedených svědků, vzal za částečně prokázané, že docházelo k realizaci jednotlivých zakázek, pro které měly být dodávány na podkladě vystavených faktur materiály od společnosti B a B COMPANY s.r.o. Optikou rozsudku Nejvyššího správního soudu v projednávané věci, však při novém hodnocení těchto svědeckých výpovědí se soud prioritně zaměřil na otázku, do jaké míry při reálně možné realizaci jednotlivých zakázek bylo prokázáno tvrzení žalobce, že na tyto zakázky byl skutečně dodáván materiál od společnosti B a B COMPANY s.r.o. Svědci navržení žalobcem však netvrdili žádnou skutečnost, která by přímo prokázala pravdivost tvrzení žalobce, že jednotlivé výdaje dokladované žalobcem dílčími fakturami v předmětných zdaňovacích obdobích byly skutečně vynaloženy. Svědci oproti tvrzení daňového subjektu tak neprokázali ty skutečnosti, které by naplnily existenci první ze čtyř podmínek upravených v § 24 odst. 1 zák. o daních z příjmů, které souhrnně mohou učinit tvrzený výdaj výdajem daňově uznatelným. Z obsahu výpovědí slyšených svědků pouze vyplývá, že jednotlivé zakázky byly ve zdaňovacích obdobích 2009 a 2010 realizovány, avšak tyto výpovědi již nepotvrdily, že byl využit při těchto zakázkách stejný materiál, který byl předmětem fakturace od společnosti B a B COMPANY s.r.o. a kterým žalobce dokládal daňově uznatelné výdaje ve výši 9 550 915 Kč ve zdaňovacím období 2009, a v částce 5 916 430 Kč ve zdaňovacím období roku 2010.
30. Kompletní výsledek provedené daňové kontroly u žalobce a provedení dodatečných výpovědí svědků navržených žalobcem tak podporuje závěr, že správce daně prokázal existenci důvodných pochybností o tvrzené výši výdajů uplatněných žalobcem ve zdaňovacím období 2009 a 2010 a žalobce tím neunesl své důkazní břemeno a neprokázal, že uplatněné náklady, které zaúčtoval do svého účetnictví v roce 2009 a 2010 na základě žalobcem předložených faktur vystavených společností B a B COMPANY s.r.o., se staly náklady vynaloženými na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu § 24 odst. 1 zák. o daních z příjmů. Žalobce předložil pouze formální doklady představované jednotlivými vystavenými fakturami, dodacími listy a objednávkami, ale těmito doklady, i když formálně bezvadnými, neprokázal faktické uskutečnění uplatněných výdajů. Žalobce neunesl své důkazní břemeno a tento závěr nezvrátily ani výpovědi svědka B. a svědkyně A., které svým obsahem byly nejednoznačné a neurčité a nepopisující konkrétní činnost společnosti B a B COMPANY s.r.o. a nedokumentující reálný

průběh údajných dodávek materiálu od doby jeho zakoupení, až do doby předání žalobci. Ani další šetření prováděná správcem daně, nepotvrdila, že společnost B a B COMPANY s.r.o. nakupovala materiál od dodavatelů, které svědek B. jmenoval ve své výpovědi. Ani další dokumentace předložená žalobcem zahrnující rozpis nákladů u jednotlivých zakázek spíše dokládala existenci nesrovnalostí stran použitého materiálu a jeho množství a nebylo proto možné tyto podklady ani předložené zakázkové listy osvědčit jako důkazní prostředek, který by podepřel tvrzení o dodání a následné spotřebě materiálu. Tvrzení žalobce o reálném provedení jednotlivých zakázek s využitím materiálu fakturovaného společností B a B COMPANY s.r.o. nebylo prokázáno ani stavebními deníky vedenými u jednotlivých zakázek, když ve světle právního názoru Nejvyššího správního soudu bylo povinností žalobce takovéto důkazy nabídnout.

31. Žalobní tvrzení na základě výše uvedených skutečností soud vyhodnotil jako nedůvodná a žalobu na podkladě § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

32. Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a žalovanému, který v řízení dosáhl procesnímu úspěchu, náhradu nákladů řízení nepřiznává, neboť náhradu neuplatnil.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost je nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Plzeň 28. listopadu 2019

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu